

ἀνασιάζιμο τό, ἀμάρτ. ἀνασάξιμο Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. σιάξιμο.
Ἐπιδιόρθωσις, ἐπισκευή: Ἀνασιάζιμο κήπον - ρούχου
- σκεπῆς - σπιτιοῦ κττ. Συνών. ἀνάσιασμα.

ἀνάσιασμα τό, ἀμάρτ. ἀνέσασμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀνάσιάζω.
Ἀνασιάζιμο, ὁ ἰδ.: Ἐβούλισαν ὅλοι μας οἱ τράφοι
καὶ θέν ἀνέσασμα.

***ἀνάσιχα** ἡ, ἀνάσχα Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασιχαίνομαι ὑποχωρητικῶς.
1) Ἀποστροφή, σιχαμός: Μοῦ ῥθι ἀνάσχα. Συνών.
ἀηδία, ἀηδιασμός, ἀνασιχασιά, σιχασιά, σιχαμός.
2) Μετων. ὁ προξενῶν ἀηδιάν. Συνών. ἀναγοῦλα (I)
B 2, ἀναγουλιὰ 2 β, ἀνασιχασιά 2.

***ἀνασιχαδιάρης** ἐπίθ. ἀνιδ'χαδιάρ'ς Ἱμβρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνασιχάδα. Τὸ ἀνιδ'χαδιάρ'ς ἐκ
τοῦ ἀμαρτ. ἀνεσιχαδιάρης.
Ὁ αἰσθανόμενος καθ' ὑπερβολὴν ἀηδιάν: Εἶνι ἀνιδ'χα-
διάρ'ς, δὲ δρώει ἀπ' ὅπ' τύχ'. Συνών. σιχασιάρις.

ἀνασιχαίνομαι Λεξ. Δημητρ. ἀνασ'καίνομαι Ἡπ.
ἀνασ'καίνουμι Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεοσ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. σιχαίνομαι.
Αἰσθάνομαι ἀηδιάν πρὸς τι: Τ'ν ἀνασ'κάθ'κα μ' αὐτὰ
ποῦ εἴπι. Συνών. ἀηδιάζω, σιχαίνομαι.

ἀνασιχασιά ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀνασ'κισιά Λεξ. Δη-
μητρ. ἀνασ'κασιά Ἡπ. ἀνασ'κισιά Ἡπ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. σιχασιά.
1) Ἀηδία ἔνθ' ἀν.: Γνωμ. Χέρι, μαχαίρι καὶ νερὸ τρε-
χούμενο ἀνασ'κισιά δὲν ἔχουν (δὲν προξενοῦν ἀηδιάν) Λεξ.
Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀνάσιχα 1. 2) Μετων.
ὁ προξενῶν ἀηδιάν ἔνθ' ἀν.: Βρόμα κι ἀνασιχασιά τοῦ
κόσμου Λεξ. Δημητρ. Αὐτὴ εἶναι μὲ ἀνασ'κασιά (ἐπὶ δυσ-
μόρφου γυναικὸς) Ἡπ. Συνών. *ἀνάσιχα 2.

***ἀνασιχισύνη** ἡ, ἀνασ'κισύνη Λεξ. Δημητρ.
(λ. ἀνασ'κισιά).
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάσιχος.
Τὸ νὰ αἰσθάνεται τις ἀηδιάν: Γνωμ. Ἡ ἀνασ'κισύνη
τῆς βαρεμένης καὶ τοῦ ἄρρωστον συχωρεμένες εἶναι.

ἀνασκαλεύω Ἀθῆν. Ἀνδρ. Πελοπν. (Κορινθ. Λακων.
Τριφυλ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνασκαλεύου Μακεδ.
(Καταφύγ.) Στερελλ. ἀνασκουλεύω Μῆλ.
Τὸ μεσν. ἀνασκαλεύω.

1) Ἀνακινῶ, ἀναφύρω ἔνθ' ἀν.: Ἡ κόττα ἀνασκαλεύει
τὴ γοργιά Ἀνδρ. Λακων. Ἀνασκαλεύω τὴ φωτιά Ἀθῆν.
Τριφυλ. || Φρ. Ἀνασκαλεύει τὰ πράματα (ἐπὶ τοῦ προκα-
λοῦντος ἔριδας) Λακων. Ἀνασκαλεύει δουλειὰς (ὑποκινεῖ
ὑποθέσεις ἐπιβλαβεῖς) Κορινθ. Συνών. ἀναδεύω 1 Α, ἀνακατεύω Α 1, ἀνακατώνω Α 1, ἀναμίγω 1. 2)
Ἀνακινῶν ἐρευνῶ, ἀναζητῶ Ἀνδρ. Μῆλ. Πελοπν. (Κο-
ρινθ.) Στερελλ.: Τί ἀνασκαλεύεις αὐτοῦ; Ἀνδρ. Κορινθ.
Τί ἀνασκουλεύεις νὰ βρῆς καὶ κάνεις τὰ ροῦχα ἄνω κάτω;
Μῆλ. Συνών. ἀνασκυβαλίζω 2, ζητῶ, ψάχνω.

ἀνασκαλώνω Πελοπν. (Λακων.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. σκαλώνω.
Αὐξάνομαι (ἐκ τῆς σημ. τοῦ ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω):
Γνωμ. Πλὴν περνάει ὁ καιρὸς, πλὴν αὐξάνει κι ἀνασκαλώνει
ἡ ἀγάπη.

ἀνάσκαμμαν τό, Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκάπτω.
Βλασφημία κατὰ τεθνεῶτος, οἶονεῖ τυμβωρυχία
ἐνθ' ἀν.: Τ' ἀνάσκαμμαν τρανὸν ἁμαρτία ἔν' (εἶναι μεγάλη
ἁμαρτία τὸ νὰ βλασφημῇ τις τεθνεῶτα) Τραπ. Ἀνάσκαμ-
μαν ἔέντον (ἔγινεν ὁ νεκρὸς ἄξιος ὕβρεως) Χαλδ. Ὁ
κύρι' ὁ ἔέντον τ' ἀνασκαμματί' (ὁ ἀποθανὼν πατήρ σου
ἐβλασφημήθη ἡ ζῶν ἔπραξε τοιοῦτόν τι, ὥστε νὰ ὑβρί-
ζεται ἀποθανὼν) αὐτόθ. Συνών. ἀνασκάψιμον.

ἀνασκαμνίζω Λεξ. Δημητρ. Μέσ. ἀνασκαμνίζομαι
Κεφαλλ. Κύθηρ. Νάξ. (Χαλκ.) — Αἰασκαράτ. Στιχουργ. 2 68
Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. σκαμνίζω.

1) Σηκώνομαι ἀπὸ τὸ κάθισμά μου διὰ νὰ ὑποδεχθῶ
τινὰ Λεξ. Δημητρ. 2) Μέσ. καθήμενος ἐπὶ καρέκλας
κινεῖσθαι πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ ὀπίσω Νάξ. (Χαλκ.) β)
Τεντώνω τὰς χεῖρας καὶ τὸ σῶμα, ἀποταυρίζομαι, σκορ-
δινῶμαι Κεφαλλ. — Αἰασκαράτ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἀνασκαμνίζεται γλυκὰ καὶ πηαίνει
νὰ πέση νὰ ἡσυχάσῃ...
Αἰασκαράτ. ἔνθ' ἀν. Συνών. *ἀνακλαδίζω II, ἀνα-
κλαρίζομαι, ἀνακλονίζω 1, ἀνασκλημουρέιέμαι 2,
ἀποκορδώνω, ξεροταγγέμαι, ταγγέμαι (ἰδ. ταγγῶ),
τεντώνομαι (ἰδ. τεντώνω).

ἀνασκάμνισμα τό, Αἰασκαράτ. Στιχουργήμ. 110
Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκαμνίζω.
Χάσμημα: Ποίημ.

Ὅποιος ξερά μᾶς τραγουδᾷ ἱστορία
ἐκεῖδ' κάνει ἀνασκάμνισμα κι ἀηδία.
Συνών. *ἀνασκλημούρα, *ἀνασκλημουρητό, χα-
σμούρημα, χασμουρητό.

ἀνασκαμπανίζω ἀμάρτ. ἀνεσκαμπανίζω Μύκ. Μέσ.
ἀνασκαμπανίζομαι Πελοπν. (Λακων.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. σκαμπανίζω.
1) Κλυδωνίζομαι, ἐπὶ χειμαζομένου πλοίου ἔνθ' ἀν.
2) Μεταφ. βασανίζομαι, ταλαιπωροῦμαι, ἰδίᾳ ἐπὶ ἐρω-
τολήπτου Πελοπν. (Λακων.): Τί ἀνασκαμπανίζεσαι ἔτσα;

ἀνασκαμπάνισμα τό, ἀμάρτ. ἀνασκαμπάνισμα Πε-
λοπν. (Λακων.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκαμπανίζω.
Ὁ κλυδωνισμὸς τοῦ πλοίου. Συνών. σκαμπανέ-
βασμα.

***ἀνασκαντζιάζομαι**, ἀνασκατζάζομαι Σκῦρ. Μετοχ.
ἀνασκαντζισμένος Λεξ. Λεγρ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. *σκαντζιάζομαι.
Ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες μου Σκῦρ.: Ἡ γάττα ἅμα δῆ
στούλλε ἀνασκατζάζεται. Ἀνασκατζάστη τσαὶ σ'κώθη ἡ τρίχα
μου σὰν τὸ σκατζόχερε αὐτόθ. Μετοχ. ὁ ἔχων ἀκτένιστον
καὶ ἀτημέλητον τὴν κόμην Λεξ. Λεγρ. Συνών. τῆς μετοχ.
ἀναμαλλάρης 1, ἀναμαλλιάρης 1, ἀναμάλλιαρος, ἀνα-
μαλλισμένος (ἰδ. ἀναμαλλιάζω 3), ἀνάμαλλος.

ἀνασκαφή ἡ, Κρήτ. (Μονοφάτσ.) Μύκ.
Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνασκαφή.
1) Σκαφή τῆς γῆς πρὸς φύτευσιν νέων κλημάτων
Κρήτ. (Μονοφάτσ.) 2) Ἀφαίρεσις τῶν ἐν τῷ ἀγρῷ
λίθων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀγραναπαύσεως Μύκ.: Σήμερα
κάν' ἀνασκαφή ὁ δεῖνα. Συνών. ξεπετραδισμα.

